

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 17 september 2003 *

I mål T-71/02,

Classen Holding KG, Essen (Tyskland), företrätt av advokaten S. von Petersdorff-Campen, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av S. Laitinen, i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

svarande,

intervenient vid förstainstansrätten är

International Paper Co., New York (Förenta staterna), företrätt av advokaten E. Armijo Chávarri,

angående en talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattades av andra överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) den 14 december 2001 (ärende R 810/1999-2), genom vilket överklagandenämnden, efter att ha avslagit ansökan om återställande av försutten tid (restitutio in integrum), slog fast att överklagandet av invändningsenhetens beslut avseende förfarandet om invändning mellan Classen Holding KG och International Paper Co. inte kunde tas upp till sakprövning,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden V. Tiili samt domarna P. Mengozzi och M. Vilaras,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 30 april 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 59 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i ändrad lydelse, föreskrivs följande:

”Tidsfrist och överklagandeform

Ett överklagande skall framställas skriftligen hos byrån inom två månader från dagen för meddelandet av det beslut som överklagas. Överklagandet skall inte anses ha givits in förrän överklagandeavgiften har betalats. Grunderna för överklagandet skall anges skriftligen inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande.”

- 2 I artikel 78.1–78.3 i förordning nr 40/94 föreskrivs följande:

”Återställande av försutten tid

1. En sökande eller innehavare av ett gemenskapsvarumärke eller annan part i ett förfarande vid byrån som, trots att han har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till byrån skall

på ansökan därom få sin rätt återställd, om underlåtenheten enligt denna förordning har haft till omedelbar följd att en rättighet eller rätt att överklaga gått förlorad.

2. Ansökan skall ges in skriftligen inom två månader från det förfallet upphörde. Den åtgärd som försumrats måste vidtas inom denna frist ...

3. I ansökan skall anges grunderna för denna och de omständigheter som åberopas till stöd för densamma. Den skall inte anses ingiven förrän avgiften för återställande av försutten tid har betalats.”

- 3 I regel 49.1 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1) föreskrivs följande:

”Avvisande av överklagandet

1. Om överklagandet inte uppfyller artiklarna 57, 58 och 59 i förordningen och regel 48.1 c och 48.2 skall ... [överklagande]nämnden avvisa överklagandet, såvida inte varje brist har åtgärdats innan den tidsgräns som fastställs i artikel 59 i förordningen har löpt ut.”

Bakgrund till tvisten

- 4 International Paper Co. (nedan kallad intervenienten) lämnade den 1 april 1996 med stöd av förordning nr 40/94 in en ansökan till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) om registrering av ett gemenskapsvarumärke.

- 5 Ansökan rörde ordmärket BECKETT EXPRESSION.

- 6 De varor som omfattades av ansökan ingick i klass 16 enligt Niceöverenskommelsen av den 15 juli 1957 om internationell klassificering av varor och tjänster för varumärkesregistrering, med ändringar och tillägg. Varorna svarade mot följande beskrivning:

”Papper, kartong och varor tillverkade av sådana material, ej ingående i andra klasser; trycksaker; bokbinderimaterial; fotografier; pappersvaror (skriv- och kontorsmaterial), klister och lim för pappersvaror och hushållsändamål; konstnärsmateriel; målarpenslar; skrivmaskiner och kontorsförnödenheter (ej möbler); instruktions- och undervisningsmaterial (ej apparater); plastmaterial för emballering (ej ingående i andra klasser); spelkort; trycktyper; klichéer.”

- 7 Ansökan offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 22/97 den 6 oktober 1997.

- 8 Den 23 december 1997 framställde sökanden en invändning med stöd av artikel 42.1 i förordning nr 40/94. Sökanden agerade under sitt tidigare namn, Classen-Papier KG. Sökanden grundade invändningen på att ordmärket Expression hade registrerats i Tyskland för varor som ingick i klass 16 enligt Niceöverenskommelsen och som svarade mot följande beskrivning:

”Papper, kartong och varor av något av dessa material.”

- 9 Invändningsenheten avslog invändningen den 8 oktober 1999 med hänvisning till att det, trots att varorna är identiska, inte förelåg någon risk för att dessa skulle förväxlas, i den mening som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 40/94, inom det relevanta gemenskapsområdet, det vill säga Tyskland, eftersom märkena skiljer sig från varandra. Sökanden delgavs beslutet samma dag per telefax.
- 10 Den 30 november 1999 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av invändningsenhetens beslut med stöd av artikel 59 i förordning nr 40/94. Grunderna för överklagandet ingavs den 10 februari 2000.
- 11 Den 26 april 2000 informerade harmoniseringsbyråns överklagandenämnders kansli sökanden per e-post om att de skriftliga grunderna för överklagandet enligt artikel 59 i förordning nr 40/94 skulle ha varit harmoniseringsbyrån till handa inom fyra månader från den dag då invändningsenhetens beslut meddelades sökanden, det vill säga senast den 8 februari 2000. Då de skriftliga grunderna inkom först den 10 februari 2000 var ”det troligtvis inte möjligt att pröva överklagandet”. Sökanden uppmanades att inkomma med eventuella synpunkter, åtföljda av skriftlig bevisning, senast den 26 juni 2000.

- 12 I en skrivelse av den 29 maj 2000, vilken inkom till harmoniseringsbyrån den 30 maj 2000, ansökte sökanden om återställande av försutten tid med stöd av artikel 78 i förordning nr 40/94. Sökanden gjorde gällande att tidsfristen för ingivande av grunderna inte hade iakttagits på grund av att sökandens företrädare hade drabbats av sjukdom. En skriftlig beedigad inlaga intygade att så var fallet.
- 13 Genom beslut av den 14 december 2001 (nedan kallat det omtvistade beslutet) avvisade andra överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån överklagandet samt avslög ansökan om återställande av försutten tid. Punkt 16 i det omtvistade beslutet har följande lydelse:

”Det är klart att ’förfallet’, i den mening som avses i artikel 78.2 i förordning nr 40/94, i förevarande fall bestod i sökandens företrädares sjukdom. Förfallet upphörde i och med att företrädaren återvände till arbetet den 10 februari. Företrädaren skrev under inlagen i vilken grunderna för överklagandet angavs samma dag. Ansökan om återställande av försutten tid borde därmed ha ingivits inom två månader från detta datum, det vill säga senast den 10 april 2000. Med tanke på att ansökan inkom först den 30 maj 2000 skall denna avslås, utan att det är nödvändigt att ta ställning till om sökanden hade laga förfall.”

Förfarandet och parternas yrkanden

- 14 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 mars 2002, väckt förevarande talan. Ansökan var på engelska.

- 15 Intervenienten har inte invänt mot att engelska användes som rättegångsspråk inom den föreskrivna fristen.
- 16 Harmoniseringsbyråns svarsskrivelse inkom till förstainstansrättens kansli den 18 juli 2002. Intervenientens svarsskrivelse inkom den 24 juli 2002.
- 17 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.
- 18 Sökanden och intervenienten informerade förstainstansrätten den 25 respektive den 28 april 2003 om att de inte tänkte närvara vid förhandlingen.
- 19 Harmoniseringsbyrån redogjorde för sina yrkanden och besvarade muntliga frågor från förstainstansrätten vid förhandlingen den 30 april 2003.
- 20 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Harmoniseringsbyrån har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och -

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Intervenienten har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 78 i förordning nr 40/94

Parternas argument

23 Sökanden har hävdat att åsidosättandet av den i artikel 59 i förordning nr 40/94 angivna tidsfristen för ingivande av grunderna för överklagandet föranleddes av en alltför tung arbetsbörda och av att den för akten ansvariga personen var

frånvarande. En av juristerna med ansvar för patent, D, hade den 3 februari 2000 dikterat ett första utkast till inlaga. Utkastet skrevs ut följande dag och lades i korgen för utgående post av D:s sekreterare, S. Samtliga brev i denna korg skulle postas måndagen den 7 februari 2000.

- 24 Nämnda sekreterare ansvarar enligt sökanden för det aktuella ärendet samt för behandlingen av varumärken i allmänhet. Det åligger också sekreteraren att kontrollera tidsfristerna och att se till att dessa iakttas. Tidsfristerna förs in i särskilda böcker, almanackor och datoriserade tabeller, vilka kontrolleras fortlöpande. Den inlaga i vilken grunderna för överklagandet angavs skulle enligt ett internt beslut vara klar och skickas till harmoniseringsbyrån senast den 7 februari 2000, vilket hade noterats såväl i de speciella böckerna som i sekreterarens almanacka.
- 25 På grund av sjukdom uteblev D emellertid från arbetet detta datum. Så snart som sekreteraren hade informerats om att D skulle komma till arbetet först den 10 februari 2000 kontrollerade hon den utgående posten på D:s kontor. Sekreteraren lämnade emellertid inlagan som skulle skickas följande dag och som var färdig att skrivas under därhän. Därmed skrevs inlagan aldrig under av någon av D:s medarbetare och blev liggande i posthögen.
- 26 Den 10 februari 2000, då D återvände till arbetet, ändrade denne inlagan i vilken grunderna för överklagandet angavs marginellt innan han skrev under och faxade densamma till harmoniseringsbyrån. På grund av D:s frånvaro och den alltför tunga arbetsbördan uppmärksammade emellertid varken denne eller sekreteraren att den interna tidsfristen hade överskridits med två dagar.
- 27 Enligt sökanden låg D:s sjukdom och hans samt sekreterarens alltför tunga arbetsbörda till grund för åsidosättandet av tidsfristen för ingivande av grunderna för överklagandet. Det är enligt sökanden fråga om sådant förfall som avses i

artikel 78 i förordning nr 40/94. Sökanden har vidare gjort gällande att förfallet upphörde först när harmoniseringsbyrån i en skrivelse uppmärksammade sökanden på att tidsfristen hade överskridits, det vill säga den 26 april 2000. Därmed anser sökanden att ansökan om återställande av försutten tid, vilken ingavs den 30 maj 2000, inkom inom den i artikel 78 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen på två månader.

- 28 I andra hand har sökanden gjort gällande att, även om ansökan av den 29 maj 2000 skall anses ha inkommit efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 78 i förordning nr 40/94 skall grunderna för överklagandet, som inkom den 10 februari 2000, anses innehålla en underförstådd ansökan om återställande av försutten tid.
- 29 Harmoniseringsbyrån anser att det är klarlagt att förfallet i förevarande fall upphörde i och med D:s tillfrisknande och inte, såsom sökanden har gjort gällande, i och med den skrivelse från harmoniseringsbyrån som uppmärksammade sökanden på att tidsfristen för ingivande av grunderna för överklagandet hade överskridits. Intervenienten instämmer med harmoniseringsbyrån på denna punkt.
- 30 Genom skrivelsen av den 26 april 2000 gav harmoniseringsbyrån endast sökanden tillfälle att visa att harmoniseringsbyrån hade misstagit sig i fråga om de försenade grunderna för överklagandet. Harmoniseringsbyrån har understrukit att skrivelsen inte, såsom sökanden har gjort gällande, medförde att en ny tidsfrist för ingivande av en ansökan om återställande av försutten tid började löpa. Skrivelsen saknade helt betydelse för den tidsfrist som började löpa i samband med att det aktuella förfallet upphörde.
- 31 Harmoniseringsbyrån har dragit slutsatsen att andra överklagandenämnden med rätta konstaterade att förfallet, vilket i det aktuella fallet bestod i sjukdom, utan tvekan upphörde den 10 februari 2000 då D återvände till arbetet och skrev under

inlagan i vilken grunderna för överklagandet angavs. Enligt harmoniseringsbyrån borde företrädaren, såsom en god familjefader och på eget initiativ, ha ingivit en ansökan om återställande av försutten tid inom två månader, det vill säga senast den 10 april 2000. Med tanke på att ansökan inkom först den 30 maj 2000, det vill säga ungefär tre och en halv månad efter ”det [att] förfallet upphörde”, var det med rätta som nämnden avslag ansökan.

- 32 Harmoniseringsbyrån har vidare gjort gällande att de aktuella tidsfristerna är tvingande. Det är därmed inte harmoniseringsbyrån som styr över dessa.
- 33 Intervenienten har anfört att de utsatta tidsfristerna med hänsyn till övriga parter intressen inte kan bli föremål för en flexibel tolkning.
- 34 Intervenienten har tillagt att villkoren i artikel 78 i förordning nr 40/94 på intet sätt är uppfyllda i förevarande fall. Den omständigheten att D, i samband med att han återvände till arbetet, inte uppmärksammade att grunderna för överklagandet lämnades in för sent utgör nämligen inte förfall i den mening som avses i artikel 78 i förordning nr 40/94, utan visar tvärtom att sökanden inte visade den aktsamhet som situationen krävde.

Förstainstansrättens bedömning

- 35 Förstainstansrätten erinrar om att ”[a]nsökan [om återställande av försutten tid] skall ges in skriftligen inom två månader från det förfallet upphörde” och att ”[d]en åtgärd som försumrats måste vidtas inom denna frist” enligt artikel 78.2 i förordning nr 40/94.

- 36 Sökanden anser emellertid att det påstådda förfallet upphörde först i och med mottagandet av harmoniseringsbyråns skrivelse av den 26 april 2000. Genom skrivelsen uppmärksammades sökanden på att grunderna för överklagandet hade inkommit för sent. Enligt sökanden började den i artikel 78 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen på två månader löpa först nämnda datum.
- 37 Förstainstansrätten skall därmed ta ställning till tidpunkten för det påstådda förfallets upphörande.
- 38 Det är klarlagt att D återvände till arbetet den 10 februari 2000 efter en kort tids sjukdom. D skrev under inlagan i vilken grunderna för överklagandet angavs och skickade denna till harmoniseringsbyrån samma dag. Därmed konstaterar förstainstansrätten att förfallet — för det fall de omständigheter som ledde till att grunderna för överklagandet kom in för sent, nämligen D:s sjukdom samt hans och sekreterarens alltför tunga arbetsbörda, skall anses utgöra förfall i den mening som avses i artikel 78 i förordning nr 40/94, vilket harmoniseringsbyrån inte har bestridit — av naturliga skäl upphörde i samband med att D återvände till arbetet. Förfallet upphörde nämligen den 10 februari 2000 när D skrev under inlagan. Vid denna tidpunkt stod det också klart att den aktuella inlagan var försenad.
- 39 Sekreteraren borde för övrigt ha lagt märke till förseningen i samband med att inlagan skickades till harmoniseringsbyrån. Det framgår nämligen av beskrivningen av kontrollsystemet för tidsfrister, vilket förstainstansrätten har redogjort för i punkt 24 i förevarande dom och vilket sökanden redogjorde för i ansökan om återställande av försutten tid, att sökanden har instruerat sina medarbetare att bevaka att tidsfristerna iakttas. Sökanden har själv uppgett att sekreteraren ansvarade för det aktuella ärendet och behandlingen av varumärken i allmänhet. Sekreteraren hade dessutom till uppgift att kontrollera tidsfristerna och att se till att dessa iakttogs. Enligt sökanden förs tidsfristerna in i särskilda böcker, almanackor och datoriserade tabeller, vilka kontrolleras fortlöpande. Enligt ett internt beslut skulle inlagan i fråga vara klar och skickas till harmoniseringsbyrån senast den 7 februari 2000, vilket enligt sökanden hade noterats i de särskilda böckerna och i sekreterarens almanacka.

- 40 Även om D:s sjukdom, i kombination med sekreterarens påstådda misstag, skall anses utgöra förfall i den mening som avses i artikel 78 i förordning nr 40/94, anser förstainstansrätten, till skillnad från sökanden, inte att den omständigheten att överskridandet av tidsfristen för ingivande av grunderna för överklagandet passerade obemärkt enbart kan skyllas på att sekreteraren inte uppmärksammade den aktuella inlagan bland den utgående posten på D:s kontor. Det kontrollsystem för tidsfrister som tillämpas av sökanden borde nämligen snabbt ha gjort sökanden uppmärksam på att ett misstag hade begåtts med hänsyn till de särskilda böcker, almanackor och datoriserade tabeller som, enligt sökandens egna uppgifter, kontrolleras fortlöpande (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 20 juni 2001 i mål T-146/00, Ruf och Stier mot harmoniseringsbyrån (Image ”DAKOTA”), REG 2001, s. II-1797, punkterna 56–61).
- 41 Ovanstående konstateranden påverkas inte av sökandens argument att det var först när harmoniseringsbyrån uppmärksammade sökanden på att ingivandet av grunderna för överklagandet hade skett för sent som den i artikel 78 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen började löpa. Förstainstansrätten erinrar om att den aktuella skrivelsen från harmoniseringsbyrån är ett frivilligt inslag i byråns handläggningsförfarande och på intet sätt föreskrivs i de tvingande bestämmelserna i förordning nr 40/94. Skrivelsen saknar således helt betydelse för frågan när den föreskrivna tidsfristen för ingivande av en ansökan om återställande av försutten tid började löpa. Förstainstansrätten erinrar vidare om att en annan tolkning uppenbart skulle strida mot ordalydelsen av artikel 78.2 i förordning nr 40/94. Av dessa skäl kan sökandens argument inte godtas.
- 42 Ansökan om återställande av försutten tid skulle därmed ha ingivits senast den 10 april 2000. Det var därmed med rätta som överklagandenämnden bedömde att nämnda ansökan hade ingivits efter utgången av den i artikel 78 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen på två månader.
- 43 Sökandens argument i andra hand, det vill säga att grunderna för överklagandet som inkom den 10 februari 2000 innehåller en underförstådd ansökan om återställande av försutten tid, kan inte heller godtas.

- 44 Förstainstansrätten konstaterar att innehållet i inlagan inte är sådant att det går att utläsa en ansökan om återställande av försutten tid. I vilket fall som helst framgår det av artikel 78.1 och 78.3 i förordning nr 40/94 att en ansökan om återställande av försutten tid skall innehålla grunderna för denna och de omständigheter som åberopas till stöd för densamma. Ansökan skall dessutom göras i en separat handling. Det går inte att ansöka om återställande av försutten tid och överklaga ett beslut genom en och samma handling.
- 45 I enlighet med artikel 78.3 i förordning nr 40/94 anses ansökan om återställande av försutten tid inte heller vara ingiven förrän avgiften för återställande av försutten tid har betalats. Av den aktuella ansökan om återställande av försutten tid framgår emellertid att sökanden betalade nämnda avgift först den 29 maj 2000, i samband med ingivandet av ansökan. Därmed kan inlagan i vilken grunderna för överklagandet angavs inte anses innehålla en underförstådd ansökan om återställande av försutten tid.
- 46 Talan kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 59 i förordning nr 40/94

Parternas argument

- 47 Sökanden har gjort gällande att ingivandet av en inlaga i vilken grunderna för överklagandet anges inte är ett villkor för att överklagandet skall kunna prövas.

Överklagandet kan prövas även om grunderna för överklagandet angavs efter utgången av tidsfristen. Enligt sökanden förfogade överklagandenämnden över de uppgifter som krävdes för att pröva överklagandet. Nämnda överklagande hade ingivits inom den i artikel 59 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen på två månader. Överklagandeavgiften hade också betalats inom denna tidsfrist.

- 48 Sökanden anser därför att harmoniseringsbyrån, genom att avvisa överklagandet med hänvisning till att grunderna för detsamma inte hade angivits inom den utsatta tidsfristen, åsidosatte sökandens rätt till en opartisk rättegång och därmed sökandens grundläggande rättigheter.
- 49 Harmoniseringsbyrån har betonat att det enligt artikel 59 i förordning nr 40/94 är nödvändigt att inge grunderna för överklagandet. Om så inte sker kan överklagandet inte prövas enligt regel 49.1 i förordning nr 2868/95. Intervenienten instämmer med harmoniseringsbyrån i denna fråga. Den omständigheten att sökanden ingav överklagandet och erlade överklagandeavgiften inom de utsatta tidsfristerna ändrar inte på något sätt det faktum att överklagandet skall avvisas på grund av att grunderna för överklagandet inte angavs i tid. Enligt harmoniseringsbyrån är villkoren i regel 49.1 i förordning nr 2868/95 kumulativa varför vart och ett av dessa skall vara uppfyllt inom de angivna tidsfristerna.

Förstainstansrättens bedömning

- 50 Enligt regel 49 i förordning nr 2868/95 kan ett överklagande endast tas upp till sakprövning om de kumulativa villkoren i artiklarna 57–59 i förordning nr 40/94 är uppfyllda.

- 51 Enligt artikel 59 sista meningen i förordning nr 40/94 skall "[g]runderna för överklagandet ... anges skriftligen inom fyra månader från dagen för beslutets meddelande".
- 52 I förevarande fall är det klarlagt att sökanden ingav ett överklagande den 30 november 1999, dock utan att redogöra för grunderna för detta, och att sökanden har erlagt överklagandeavgiften. Det är emellertid också klarlagt att sökanden angav grunderna för överklagandet först den 10 februari 2000 trots att invändningsenhetens beslut delgavs sökanden redan den 8 oktober 1999. I samband med att registreringen av överklagandet delgavs den 19 december 1999 uppmärksammade harmoniseringsbyrån dessutom sökanden på att inlagan i vilken grunderna för överklagandet angavs borde ha inkommit inom fyra månader från och med delgivningen av invändningsnämndens beslut. Detta framgår av harmoniseringsbyråns handlingar.
- 53 Överklagandet av den 30 november 1999 innehöll inte grunderna för överklagandet. Sökanden redogjorde inte ens i korthet för dessa i överklagandet, utan nöjde sig med att hänvisa till en framtida skrivelse. Överklagandet består endast av ett av harmoniseringsbyråns formulär med grundläggande information om sökanden och det omtvistade beslutet. Förstainstansrätten erinrar om att det i detta formulär uttryckligen anges att grunderna för överklagandet skall bifogas eller anges senare. Med tanke på att grunderna för överklagandet ingavs efter utgången av den i artikel 59 i förordning nr 40/94 föreskrivna tidsfristen anser förstainstansrätten att överklagandet har ingivits utan angivande av grunderna. Utan grunderna kan överklagandet inte tas upp till sakprövning.
- 54 Med hänsyn till lydelsen av artikel 59 i förordning nr 40/94 kan sökandens argument att angivandet av grunderna för överklagandet inte är ett villkor för att detta skall kunna prövas inte godtas.

- 55 Därmed kan talan inte heller vinna bifall på den andra grunden och talan skall således ogillas i sin helhet.

Förslaget att höra vittnet

- 56 Med hänsyn till ovanstående är det inte nödvändigt att höra sekreteraren som vittne. Förstainstansrätten har kunnat ta ställning i målet på grundval av de yrkanden, grunder och argument som har utvecklats under det skriftliga förfarandet samt de handlingar som har företetts förstainstansrätten.

Rättegångskostnader

- 57 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden och intervenienten har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall sökanden ersätta svarandens och intervenientens rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Tiili

Mengozi

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 september 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

V. Tiili

Ordförande